

“मीठे बच्चे- तिमी रूप वसन्त हौ, तिम्रो मुखबाट सधैं ज्ञान रत्न नै निस्कनुपर्छ, नयाँ कोही आउँदा उसलाई बाबाको पहिचान देऊ।”

प्रश्न:- आफ्नो अवस्थालाई एकरस बनाउने आधार के हो?

उत्तर:- संगतको सम्हाल गर्यौ भने अवस्था एकरस बन्दै जान्छ। सधैं राम्रा सेवाधारी बच्चाहरूको संगत गर्नुपर्छ। यदि कसैले ज्ञान र योग बाहेक उल्टो कुरा गर्छ, मुखबाट रत्नको सट्टा पत्थर निकाल्छ भने उसको संगतबाट सधैं सावधान रहनु पर्छ।

गीत:- रात के राही...

ओम् शान्ति। ज्ञान र विज्ञान। यसलाई भनिन्छ अल्फ र बे। बाबाले अल्फ र बे को ज्ञान दिनुहुन्छ। दिल्लीमा विज्ञान भवन छ तर कसैले यसको अर्थ जानेका छैनन्। तिमी बच्चाहरूले ज्ञान र योगलाई जानेका छौ। योगले हामी पवित्र बन्छौं, ज्ञानले हाम्रो चोली रंगिन्छ। हामीले सारा चक्रलाई जानेका छौं। योगको यात्राको लागि पनि यो ज्ञान मिल्छ। उनीहरूले कुनै योगको लागि ज्ञान दिंदैनन्। उनीहरूले त स्थूलमा ड्रिल आदि सिकाउँछन्। यो हो सूक्ष्म र मूल कुरा। गीतले पनि त्यससँग सम्बन्ध राख्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- हे मेरा प्यारा बच्चाहरू! हे मूलवतनका यात्रीहरू पतित-पावन बाबा नै सदगति दाता हुनुहुन्छ। उहाँले नै तिमीलाई घर जाने मार्ग बताउनु हुन्छ। तिम्रो पासमा मनुष्य बुझ्नको लागि आउँछन्। कसको पासमा आउँछन्? प्रजापिता ब्रह्माकुमार कुमारीहरूको पासमा आउँछन् तब तिमीले उनीहरूलाई सोध्नुपर्छ- तपाईं कसको पासमा आउनु भएको छ? मनुष्य साधु, सन्त, महात्माको पासमा जान्छन्। उनीहरूको नाम पनि हुन्छ- फलाना महात्मा जी। यहाँ त नाम नै छ प्रजापिता ब्रह्माकुमार कुमारी। बी.के. त धेरै छन्। तिमीले सोध्नु छ- कसको पासमा आउनु भएको हो? प्रजापिता ब्रह्मा तिम्रो को पनै हुन्छ। उनी त सबैका पिता ठहरिए नि। कसैले भन्छन्- तपाईंहरूका महात्मा जी, गुरुको दर्शन गरौं। भन, तिमीले कसरी गुरु भन्छौ। नाम नै राखिएको छ प्रजापिता ब्रह्मा भने उनी पिता भए नि, नकि गुरु। प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारी भन्नु अर्थात् यिनका कोही पिता छन्। उहाँ त तपाईंको पनि पिता हुनु भयो। भन्छन्, हामी बी.के.का पितासँग मिलन गर्न चाहन्छौं। प्रजापिताको नाम कहिलेलाई सुन्नुभएको छ? यतिका बच्चाहरू र बच्चीहरू छन्। पिताको बारेमा थाहा भयो भने बुझ्न सक्छन्- बेहदका पिता हुनुहुन्छ। प्रजापिता ब्रह्माको पनि अवश्य कोही पिता हुनुपर्छ। त्यसैले जोसुकै आए पनि उनीहरूलाई सोध्नु छ- कसको पासमा आउनु भएको हो? बोर्डमा के लेखिएको छ? जबकि यतिका धेरै सेन्टर छन्। ब्रह्माकुमार-कुमारी यतिका छन् भने अवश्य कोही पिता हुनुहुन्छ। गुरु हुन सक्दैन। पहिला त यो बुद्धिमा आओस्, सम्झ्नु- यो घर हो, कुनै परिवारमा आएको छ। हामी प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हौं भने अवश्य तपाईं पनि हुनुहुन्छ। ठीक छ, ब्रह्मा फेरि कसका बच्चा हुन्? ब्रह्मा, विष्णु, शंकरका रचयिता त परमपिता परमात्मा शिव हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ नै बिन्दु। उहाँको नाम नै हो शिव। उहाँ हाम्रो हजुरबुवा हुनुहुन्छ। तपाईंको आत्मा पनि उहाँको सन्तान हो। ब्रह्माका तपाईं पनि सन्तान हुनुहुन्छ। त्यसैले तपाईंले यसरी भन्नुहोस्- हामी बापदादासँग मिलन गर्न चाहन्छौं। उनीहरूलाई यसरी सम्झाउनु पर्छ, जसले गर्दा उनीहरूको बुद्धि बाबतर्फ जाओस्। म कसको पासमा आएको हुँ, यो सम्झ्नु। प्रजापिता ब्रह्मा हाम्रो पिता हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका पिता। पहिला यो सम्झनुहोस् म कसको पासमा आएको छु? यस्तो युक्तिले सम्झाऊ, उनीहरूले सम्झ्नु यी शिवबाबाका सन्तान हुन्। यो एक परिवार हो। उनीहरूलाई बाबा र दादाको परिचय मिलाओस्। तिमीले सम्झाउन सक्छौ- सबैको सदगति दाता निराकार बाबा हुनुहुन्छ। उहाँले प्रजापिता ब्रह्माद्वारा सबैको सदगति गर्नुहुन्छ। उहाँलाई सबैले पुकार्छन्। देख्छौ नि- कति बच्चाहरू छन् जसले आएर बाबाबाट वर्सा लिन्छन्। पहिला उनीहरूलाई बाबाको परिचय मिलाओस् तब सम्झ्नु हामी बापदादासँग मिलन गर्न आएका छौं। भन, हामी उहाँहरूलाई बापदादा भन्छौं। ज्ञानका सागर, पतित-पावन उहाँ शिवबाबा हुनुहुन्छ नि। फेरि सम्झाउनु पर्छ- भगवान सबैको सदगतिदाता निराकार हुनुहुन्छ, उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। ब्रह्माद्वारा बेहदको वर्सा लिइरहेका छौं। अनि उनीहरूले सम्झ्नु- यी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू शिवबाबाको सन्तान हुन्। उहाँ नै सबैका पिता हुनुहुन्छ। भगवान एक हुनुहुन्छ। उहाँले नै आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। उहाँ स्वर्गको रचयिता, सबैका पिता, टिचर, गुरु पनि हुनुहुन्छ। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ अर्थात् त्रिकालदर्शी बनाउनु हुन्छ। जसलाई भेटे पनि सम्झाउन लायक छ भने उसलाई यो सम्झाउनु छ। पहिला त

सोध- तपाईंका कतिवटा पिता छन्? लौकिक र पारलौकिक। पिता त सर्वव्यापी हुन सक्दैनन्। लौकिक पिताबाट यो वर्सा मिल्छ, पारलौकिक पिताबाट यो वर्सा मिल्छ। फेरि उनलाई सर्वव्यापी कसरी भन्न सकिन्छ? यो शब्द नोट गरेर धारण गर। यो अवश्य सम्झाउनु पर्छ। सम्झाउनेवाला तिमी ठहरियौ। यो घर हो, हाम्रो गुरु छैन। देख्नुभएको छ- यी सबै ब्रह्माकुमार कुमारीहरू हुन्। वर्सा हामीलाई निराकार शिवबाबाले नै दिनुहुन्छ, जो सबैका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। ब्रह्मालाई सबैको सद्गतिदाता पतित-पावन मुक्तिदाता भन्न सकिँदैन। यो शिवबाबाको नै महिमा हो। जो आए पनि यही सम्झाउनु छ- उहाँ सबैका बापदादा हुनुहुन्छ। उहाँ बाबा नै स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ। ब्रह्माद्वारा विष्णुपुरीको स्थापना गर्नुहुन्छ। यसरी तिमीले कसैलाई सम्झाउँछौ भने फेरि बाबाको पासमा आउने आवश्यकता नै रहने छैन। उनीहरूलाई त बानी परेको छ, भन्छन्- गुरुजीको दर्शन गरौं...। भक्तिमार्गमा गुरुको धेरै महिमा गर्छन्। वेद-शास्त्र यात्रा आदि सबै गुरुले नै सिकाउँछन्। तिमीले सम्झाउनु छ- मनुष्य गुरु हुन सक्दैन। हामीले ब्रह्मालाई पनि गुरु भन्दैनौं। सद्गुरु एक हुनुहुन्छ। कुनै मनुष्य ज्ञानको सागर हुन सक्दैन। उनीहरू सबै हुन् भक्तिमार्गका शास्त्र पढ्नेहरू। उनीहरूको ज्ञानलाई शास्त्रहरूको ज्ञान भनिन्छ, जसलाई दर्शनशास्त्र भनिन्छ। यहाँ हामीलाई ज्ञानसागर बाबाले पढाउनु हुन्छ। यो आध्यात्मिक ज्ञान हो। ज्ञानसागर ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई त भन्न सकिँदैन भने मनुष्यलाई कसरी भन्न मिल्छ? ज्ञानको अथोरिटी मनुष्य हुन सक्दैन। शास्त्रहरूको अथोरिटी पनि परमपिता परमात्मालाई नै भनिन्छ। देखाउँछन्- परमपिता परमात्माले ब्रह्माद्वारा सबै वेद-शास्त्रहरूको सार यिनीद्वारा सम्झाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई कसैले जानेका छैनन् भने वर्सा कसरी मिलास्। बेहदको वर्सा बेहदका बाबाद्वारा नै मिल्छ। अब यी बाबाले के गरिरहेका छन्? होली र धुरिया छन् नि। ज्ञान र विज्ञान शब्द केवल दुई छन्। मनमनाभवको पनि ज्ञान दिनुहुन्छ। मलाई याद गर्यौ भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। त्यसैले यो ज्ञान विज्ञान हो- होली र धुरिया। मनुष्यमा ज्ञान नहुनाको कारणले एक अर्काको मुखमा धुलो हाल्छन्। हुन पनि त्यस्तै छ। गति सद्गति कसैको पनि हुँदैन। मुखमा धुलो हाल्छन्। ज्ञानको तेस्रो नेत्र कसैको पनि छैन। दैत्य कथाहरू सुन्दै आएका छन्। त्यसलाई भनिन्छ अन्धश्रद्धा।

अहिले तिमी आत्माहरूलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ। तिमी बच्चाहरूले बाबाबाट वर्साको प्राप्ति हुन्छ भन्ने राय दियो भने उनीहरूलाई पनि थाहा हुन्छ। यो वर्सा ब्रह्माद्वारा लिइरहेका छौं, अरु कोहीद्वारा मिल्न सक्दैन। सबै सेन्टरमा यो नाम लेखिएको छ- प्रजापिता ब्रह्माकुमार/कुमारी। यदि गीता पाठशाला लेख्यौ भने त्यो साधारण कुरा हुन जान्छ। अब तिमीले पनि बी.के. लेख तब बाबाको परिचय दिन सक्छौ। मनुष्य बी.के. को नाम सुनेर डराउँछन् त्यसैले गीता पाठशालाको नाम लेखिएको हो। तर यसमा डराउनु पर्ने कुरा छैन। भन- यो त घर हो। तपाईंले जान्नुभएको छ- कसको घरमा आउनु भएको छ? सबैका पिता हुनुहुन्छ प्रजापिता ब्रह्मा। प्रजापिता ब्रह्मालाई मान्छन्। क्रिश्चियनहरूले पनि सम्झन्छन्- आदि देव आएर गए, जसको यो मनुष्य वंशावली छ। बाँकी उनीहरूले मान्न त आफ्नै क्राइस्टलाई मान्छन्। क्राइस्टलाई, बुद्धलाई फादर सम्झन्छन्। वंशावली छ नि। वास्तवमा बाबाले ब्रह्माद्वारा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुभएको हो। उहाँ ब्रह्मा हुनु भयो आदि पिता। पहिला बाबाको परिचय दिनु छ। उनीहरूले भन्छन्- हामी तपाईंको बाबासँग मिल्न चाहन्छौं। भन, वर्सा शिवबाबाबाट मिल्छ, नकि ब्रह्माबाट। तपाईंको पिता को हुनुहुन्छ? गीताका भगवान को हुनुहुन्छ? आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना कसले गरेको हो? बाबाको नाम लिनाले उनीहरूले सम्झन्छन्- यी सबै ब्रह्माकुमार कुमारीहरू शिवबाबाका सन्तान हुन्। गति र सद्गतिको वर्सा ब्रह्माद्वारा शिवबाबाबाट मिल्छ। उहाँले यस समयमा हामीलाई जीवनमुक्ति दिइरहनु भएको छ। बाँकी सबै मुक्तिमा जान्छन्। यो ज्ञान तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहनु पर्छ। जो आए पनि उनलाई सम्झाऊ- कसलाई भेट्न चाहनुहुन्छ? उहाँ त हाम्रो पनि, तपाईंको पनि बाबा हुनुहुन्छ। कुनै गुरु गोसाईं त हुनुहुन्न, यो त तिमीले बुझेका छौ। जसरी होली धुरिया गराउँछन्। नत्र होली धुरियाको अर्थ निस्कदैन। ज्ञानले चोली रंग्याउँछौ। आत्मा यो चोली भित्र छ। त्यो पवित्र बन्नाले शरीर पनि पवित्र मिल्छ। यो त पवित्र शरीर होइन। यो समाप्त भएर जानु छ। गंगा स्नान शरीरलाई गराउँछन् तर पतित-पावन बाबा सिवाय कोही छैन। पतित आत्मा बन्छ, आत्मा पानीको स्नानले पावन हुन सक्दैन। यो कसैलाई थाहा छैन। उनीहरूले त आत्मा नै परमात्मा हो भनिदिन्छन्। आत्मा निर्लेप छ। अहिले जो समझदार बनेका छन्, उनले नै धारण गरेर अरूलाई गराउन सक्छन्। जुन बच्चाहरूको मुखबाट सदैव रत्न नै निस्कन्छन्, उनीहरूलाई रूप-वसन्त भनिन्छ। ज्ञान विज्ञान बाहेक आपसमा अरु केही पनि लेन-देन गर्छन् भने पत्थर नै हान्छन्। सेवाको सट्टा बदनाम गर्छन्। ६३ जन्म एक अर्काको पत्थर नै हान्दै आएका छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले ज्ञान-विज्ञानको कुरा गरेर मन खुसी पार्नु छ। फाल्नु कुरा सुनाउनु छैन। यो ज्ञान हो नि। पत्थर त एक अर्काको

सारा दुनियाँले हान्छ। तिमी बच्चाहरू त रूप-वसन्त हो। तिमीलाई ज्ञान-विज्ञान बाहेक न केही सुन्नु छ, न सुनाउनु छ। जसले उल्टो कुरा गर्छन् उनीहरूको संगत नै खराब हो। जसले धेरै सेवा गर्छन् उनीहरूको सङ्गतले तार्छ... कोही ब्राह्मण रूप-वसन्त छन्, कसैले ब्राह्मण बनेर पनि फेरि उल्टो-सुल्टो कुरा गर्छन्। त्यस्ताको संगत गर्नु छैन झनै नोकसान गर्नेछन्। बाबाले बारम्बार सावधानी दिनुहुन्छ। एक अर्कासँग कहिल्यै उल्टो-सुल्टो कुरा नगर। नत्र आफ्नो पनि सत्यानाश, अरूको पनि सत्यानाश गर्छौं। अनि फेरि पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। बाबाले कति सहजैसँग सुनाउनु हुन्छ। सोख हुनुपर्छ, बाबा हामी गएर धेरैलाई यो ज्ञान दिन्छौं। उनीहरू नै बाबाका सच्चा बच्चा हुन्। सेवाधारी बच्चाहरूको बाबाले पनि महिमा गर्नुहुन्छ। उनीहरूको संगत गर्नुपर्छ। कसले राम्रा विद्यार्थीहरूको संगत गर्छन्, बाबासँग सोध्यौं भने बाबाले बताउन सक्नुहुन्छ— कसको संगत गर्नुपर्छ? को बाबाको दिलमा चढेका छन्, उहाँले तुरुन्त बताउनु हुन्छ। सेवा गर्नेको बाबाले पनि आदर गर्नुहुन्छ। कसै-कसैले त सेवा पनि गर्न सक्दैनन्। यस्ता धेरैलाई नराम्रो संगत मिल्नाले अवस्था तल-माथि हुन जान्छ। हो, कोही स्थूल सेवामा राम्रा छन्, उनीहरूले पनि राम्रो वर्सा पाउँछन्। अल्फ र बे सम्झाउनु छ, यो धेरै सहज छ। जसलाई पनि केवल भन— बाबा र वर्सालाई याद गर्नुहोस्। शब्द नै दुईवटा छन्— अल्फ र बे। यो त बिल्कुलै सहज छ। जो कोही आए पनि उनीहरूलाई केवल भन— बाबाको फरमान छ म एकलाई याद गर, बस्। सबैभन्दा ठूलो खातिरी यही हो। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौं भने तिमीलाई स्वर्गको वर्सा मिल्छ। हरेक सेन्टरमा यस्ता नम्बरवार छन्। कसैले त विस्तारमा सम्झाउन सक्छन्। सम्झाउन सक्दैनौं भने केवल यो बताऊ। कल्प पहिला पनि बाबाले भन्नुभएको थियो— म एकलाई याद गर, अरू कुनै देहधारीलाई देवता आदिलाई पनि याद नगर। बाँकी परचिन्तन, फलानाले यस्तो भन्छ, यो गर्छ... केही पनि नगर। यो बाबाले तिमीलाई होली र धुरिया खुवाउनु भयो। बाँकी रंग आदि लगाउनु त आसुरी मनुष्यको काम हो। कसैले बसेर कसैको ग्लानि सुनाउँछ भने सुन्नु हुँदैन। बाबाले कति राम्रा कुरा सुनाउनुहुन्छ— मनमनाभव, मध्याजीभव। जो कोही आए पनि उनीहरूलाई सम्झाऊ— शिवबाबा सबैका बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौं भने स्वर्गको वर्सा मिल्छ। गीताका भगवान पनि उहाँ हुनुहुन्छ। मृत्यु सामुन्ने खडा छ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूको काम हो सेवा गर्नु। बाबाको याद गराउनु। यो हो महान् मन्त्र, जसबाट राजधानीको तिलक मिल्छ। कति सहज कुरा छ बाबालाई याद गर र गरायौं भने बेडा पार हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) समझदार बनेर सबैलाई बाबाको परिचय दिनु छ। मुखबाट कहिल्यै पत्थर निकालेर डिससर्भिस गर्नु हुँदैन। ज्ञान-योग बाहेक अरू कुनै चर्चा गर्नु हुँदैन।

२) जो रूप-वसन्त छन्, सेवाधारी छन्, उनीहरूको नै संगत गर्नु छ। जसले उल्टो-सुल्टो कुरा सुनाउँछन् उनीहरूको संगत गर्नु हुँदैन।

वरदानः— परतन्त्रताको बन्धनलाई समाप्त गरेर सच्चा स्वतन्त्रताको अनुभव गर्ने मास्टर सर्वशक्तिमान भव विश्वलाई सर्व शक्तिहरूको दान दिनको लागि स्वतन्त्र आत्मा बन। सबैभन्दा पहिलो स्वतन्त्रता पुरानो देहको सम्बन्धबाट होस्, किनकि देहको परतन्त्रताले अनेक बन्धनमा नचाहँदा नचाहँदै पनि बाँधिदिन्छ। परतन्त्रताले सदैव तलतिर नै लैजान्छ। चिन्ता वा निरस स्थितिको अनुभव गराउँछ। कुनै पनि सहारा स्पष्ट देखिँदैन। न चिन्ताको अनुभव, न खुसीको अनुभव, भुमरीको बीचमा अनुभव हुन्छ। त्यसैले मास्टर सर्वशक्तिमान बनेर सर्व सम्बन्धबाट मुक्त बन, आफ्नो सच्चा स्वतन्त्रता दिवस मनाऊ।

स्लोगनः— परमात्म-मिलनमा सर्व प्राप्तिको मौजको अनुभव गरेर सन्तुष्ट आत्मा बन।